

Eerlijk duurt het langst

Aline van Wijnen bij Boekerij:

Halsoverkop

Bestemming geluk

Niet alles wat schittert

Het geheime kistje van Elle

Gelukkig op Ibiza

Liefde met gebruiksaanwijzing

De verloren dromen van Valeria

Eerlijk duurt het langst

Aline van Wijnen

Eerlijk duurt het langst

Miranda maakt een nieuwe start in een boekwinkel
in een klein stadje. Staan de geheimen uit haar
verleden in de weg van nieuw geluk?

ISBN 978-90-225-9848-1

ISBN 978-94-023-2072-5

NUR 302

Omslagontwerp en -beeld: © Bürosüd

Auteursfoto: © Rosalie Mijnheer

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2023 Aline van Wijnen en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Miranda? Heb je een minuutje voor mij?’ Chef redactie Eric stak zijn hoofd uit de glazen deur van zijn kantoor. Als je deur doorzichtig is, kun je net zo goed geen deur nemen, dacht Miranda terwijl ze naar binnen stapte.

‘Heel eventjes, want ik moet nog het een en ander uitwerken voor de show.’ Ze wierp een blik op haar horloge: een klein exemplaar met een zwart leren bandje, stijlvol en duur. Totaal anders dan de gigantische gevallen van bekende mode-merken die haar collega’s om hun pols hadden. Ze droegen ook spijkerbroeken met gaten op hun knieën, iets wat Miranda nog niet zou doen als ze een tiende van haar huidige salaris verdiende. Ze liet tevreden haar hand glijden over haar eenvoudige groene jurk van kasjmier. Met haar tweeëndertig jaar was ze niet veel ouder dan de rest van het team. Maar zij had wel smaak.

‘Natuurlijk, neem even plaats. Koffietje?’

Miranda schudde haar hoofd en ging zitten op een stoel naast zijn bureau. Tegenover Eric zitten vond ze te veel op een examen lijken. Of een functioneringsgesprek.

‘Nou, dan zal ik maar meteen met de deur in huis vallen. Je luistercijfers zijn niet zo goed de laatste tijd,’ zei Eric. Hij roerde met zijn lepeltje in een witte mok met een opschrift BOSS

erop, alsof hij een constante bevestiging nodig had dat hij die functie inderdaad bekleedde.

‘Ja, natuurlijk, het is ook herfstvakantie,’ reageerde Miranda een beetje bits. ‘Iedereen is weg.’ Ze maakte een mentale aantekening om volgend jaar in deze periode vrij te nemen. Raymond en zij gingen liever niet in het hoogseizoen weg: de vliegtuigen zaten overvol en zelfs in de businessclass zat je opgescheept met krijsende kinderen. Misschien met een auto naar Italië, bedacht Miranda. Of een rondje Zuid-Frankrijk.

‘Dat is waar,’ beaamde Eric. ‘Het luistergedrag is in de vakantieperiode anders dan de rest van het jaar. Alleen doet je programma het nu veel slechter dan in dezelfde periode de afgelopen jaren. En als we heel eerlijk zijn, ook de rest van het jaar ging het niet zo denderend. Kijk maar.’ Hij pakte een computeruitdraai uit een map en schoof het A4’tje over het bureau in de richting van Miranda.

Ze hebben de cijfers uitgedraaid, schoot door haar heen. De cijfers van haar programma, waarom zouden ze dat doen? Onwillig wierp ze er een blik op. De cijfers waren lager dan ze had verwacht. Zo laag zelfs dat ze licht in haar hoofd werd van de schrik.

‘Wat een onzin,’ zei ze onthutst. ‘Dit is een momentopname. Dit slaat nergens op.’

‘Het zijn feiten,’ zei Eric rustig. Wie dacht hij wel niet dat hij was? Met een bedachtzame gezichtsuitdrukking keek hij haar aan. ‘Je hoeft het ook niet negatief op te vatten, Miranda. We zijn alleen op het punt aanbeland dat we je programma een beetje willen opfrissen. Misschien is het ook tijd voor een nieuwe naam? *Miranda weet raad* klinkt behoorlijk ouderwets. Zie het als groot onderhoud. Een auto heeft ook onderhoud nodig: het ene jaar een kleine beurt, het andere jaar een grote. Zo ook een radioprogramma. Trends veranderen en je luisteraars veranderen ook. We moeten met de tijd meegaan.’

Twintigers achter het stuur. Miranda glimlachte zuur bij deze gedachte. Want wat wisten Eric en zijn generatie nou van het leven, van hoe het in elkaar stak? Wat hadden ze nu eenmaal meegemaakt? Eric was achtentwintig en woonde nog steeds bij zijn ouders, iets wat steeds meer jongeren tegenwoordig schenen te doen, Miranda snapte er helemaal niks van. Op haar achttiende had ze haar saaie geboortestadje verruild voor het bruisende Amsterdam – en ze was nooit meer teruggegaan. Nou ja, voor de onvermijdelijke verjaardagen in de familie. Als ze er echt niet onderuit kon komen.

‘De problemen die we in mijn programma bespreken zijn van alle tijden,’ zei Miranda. Dat ze dat nog moest uitleggen, zonde van haar energie. ‘We hebben het over liefde en verraad, onzekerheden en familiebanden. Mijn programma is tijdloos, het heeft geen opfrisbeurt nodig.’ Ze veerde op van de stoel en wierp Eric een vernietigende blik toe.

“Je moet erover praten” – dat is het enige antwoord dat je voor je luisteraars hebt,’ zei Eric. Zijn hele houding straalde rust uit. En wijsheid. Alsof hij al veertig jaar een radiostation had gerund en niet amper een jaar. Waar kwam hij ook alweer vandaan, probeerde Miranda zich te herinneren. Van AT5? Of rechtstreeks van de radio-opleiding in Hilversum? ‘Onenigheden op kantoor – praat erover met je manager,’ vervolgde Eric. ‘Een schoonmoeder die zich te veel met je gezin bemoeit – zeg het tegen haar. Een partner die te veel tijd op zijn werk doorbrengt – ga een gesprek met hem aan. Mensen hoeven je niet meer te bellen om je advies te krijgen. Iedereen kan het ondertussen zelf invullen.’

‘Het heeft anders altijd gewerkt,’ bitste Miranda en ze deed een stap in de richting van de deur. ‘Vandaag nog vertelde een beller dat ze mijn advies van vorige week had opgevolgd. Praten met haar collega en de manager had uitstekend gewerkt.’

‘Dat was onze stagiaire,’ zei Eric. ‘Tegenwoordig hebben we

altijd een stagiaire paraat om in te bellen. Voor het geval dat er geen bellers zijn.’

Miranda’s hart verzakte zo abrupt alsof ze in een kermisattractie zat. Eric bleef haar ondertussen stoïcijns aankijken. Het leek er niet op dat hij een grapje maakte.

Miranda haalde diep adem en liet de lucht zo stil mogelijk door haar neus ontsnappen. Het laatste wat ze wilde was Eric laten merken dat hij haar nerveus maakte.

‘Nou, dan... Dan...’ Miranda was niet op haar mondje gevallen, maar voor het eerst in jaren wist ze niet wat ze moest zeggen. Ze draaide zich op haar hakken om en met opgeheven hoofd verliet ze het glazen kantoor.

In de kamer ernaast, die ook glazen muren had en als gemeenschappelijke ruimte diende, zaten een paar collega’s te lunchen. Kitkat bladerde ongeïnteresseerd in een *Quest* die iemand op de ronde tafel had achtergelaten. Weervrouw Linda zat zich door een stapeltje A4’tjes te worstelen terwijl ze tegelijkertijd een zak friet wegwerkte uit de cafetaria om de hoek. Die vrouw bestaat uit junkfood, dacht Miranda. Ze zou haar cholesterolwaardes moeten laten opmeten voordat het te laat was.

‘Hoi,’ zei Linda. Ze had een zware stem die eerder bij een kaasboer leek te horen die de hele dag zijn koopwaar op de markt aanprijst dan bij een weervrouw.

‘Hé Mir,’ zei Kitkat toen ze Miranda opmerkte. ‘Coole outfit.’

Miranda rolde met haar ogen. En dat noemden ze een dj? Iemand die halve zinnen uitsprak die niet eens ABN waren en het liefst haar hele programma volkletste met onbenulligheden. Maar op haar hadden ze geen commentaar. Miranda was degene die ineens onder de loep lag alleen omdat de cijfers even minder goed waren. Omdat ze geen stompzinnige show wilde maken maar een serieus radioprogramma. Miranda

voelde zich plotseling ondergewaardeerd. Aangevallen. Beledigd zelfs. Een mix van boosheid en frustratie borrelde in haar op en bereikte razendsnel het kookpunt.

‘Coole outfit is geen Nederlands. Dat zou jij als presentatrice moeten weten,’ zei ze tegen Kitkat.

‘Wat?’ Kitkat keek Miranda aan alsof die zelf ineens geen Nederlands sprak, maar Swahili.

‘Precies wat ik zei. Je spreekt geen correct Nederlands terwijl er duizenden mensen dagelijks naar je programma luisteren. En over je programma gesproken... Je vult vier uur kostbare tijd met klinkklare onzin en je schaamt je er niet eens voor.

‘Shit zeg,’ mompelde Kitkat.

‘Shit ja,’ zei Miranda venijnig. ‘Dat is ook geen Nederlands woord.’

Met grote stappen overbrugde ze de afstand tussen de tafel en de deur, passeerde de liften waar een groepje collega's geanimeerd stond te kletsen, en trok de deur van het trappenhuis open. Twaalf verdiepingen naar beneden op stilettohakken was een work-out die ze nodig had om een beetje tot bedaren te komen.

2

De telefoon ging op het moment dat Miranda in de badkamer stond. Haar verzameling nagellakjes prijkte op een plank op ooghoogte en ze probeerde een keuze te maken. Dat was geen makkelijke opgave. De tientallen flesjes die er stonden hadden drie basiskleuren: bruin, bordeauxrood en beige, maar dan in alle mogelijke tinten. Met een zucht pakte Miranda een flesje bora bora pink en snelde naar het toestel. Het nummer van haar ouders stond op het display, wat een reden was van een nieuwe zucht. Een gesprek met haar moeder was het laatste waar ze op zat te wachten. Haar moeder belde niet vaak, maar als ze dat wel deed, was het om drie redenen. Om te klagen over haar zware leven – wat niet waar was, om Miranda te beschuldigen van haar te gemakkelijke leven – wat op die manier gebracht niet leuk was om te horen. En vooral om over Miranda's zus te vertellen, die in tegenstelling tot Miranda in alle opzichten perfect was wat voor leven ze ook leidde en wat voor keuzes ze ook maakte. In de ogen van hun moeder uiteraard.

‘Met Miranda,’ zei ze, terwijl ze de hoorn van haar retro-look huistelefoon tussen haar schouder en oor geklemd hield terwijl ze het flesje nagellak opendraaide.

‘Met je moeder. Ik heb je vandaag helaas niks leuks te ver-

tellen. Je oma is gevallen. Ze was thuis thee aan het zetten, voelde zich niet lekker en viel flauw. De buurvrouw heeft haar pas een paar uur later door het keukenraam op de vloer zien liggen en heeft mij gebeld.'

'Wat vervelend,' zei Miranda, terwijl ze tegelijkertijd behendig een laagje nagellak op haar pinknagel aanbracht. Het glansde mooi en de kleur was goed.

'Ze heeft er niks aan overgehouden,' vervolgde Miranda's moeder.

'Gelukkig,' Miranda blies over haar nagels.

Ze had nooit een goede band met oma Rademakers gehad, daarom deed het nieuws haar weinig. Haar moeder had net zo goed over een buurvrouw kunnen vertellen of over een caissière in de supermarkt. Waarom vond haar moeder het überhaupt nodig om haar erover te bellen?

Het antwoord liet niet lang op zich wachten. Miranda hoorde haar moeder zuchten aan de andere kant van de lijn voordat ze ter zake kwam. 'Oma kan helaas niet meer zelfstandig wonen. Ze moet naar een bejaardentehuis.' Er klonk een snik in haar stem. Waar maakte ze zich druk om? Oma was bijna negentig, wat maakte het uit als ze daar haar laatste jaren doorbracht?

'Er is maar één goed tehuis bij ons in de buurt maar ze hebben nog geen plek. Er kan natuurlijk elke dag een plekje vrijkomen maar de wachtlijst is nog lang. Ik weet dus niet wanneer ze daar terecht kan.'

'Hopelijk snel.' Miranda lakte twee nagels achter elkaar en wierp een blik op haar horloge.

'Ja, dat hoop ik ook. Maar voor die tijd moeten we iets anders verzinnen, daarvoor heb ik ook jouw hulp nodig. We moeten om de beurt voor oma zorgen. Jij, je zus en ik. We maken een rooster zodat er elke dag iemand bij oma langskomt om haar te helpen. Boodschappen doen, eten maken,

opruimen.’ Van de schrik schoot Miranda uit met het kwastje. Een lange streep bora bora pink doorkruiste haar wijsvinger alsof ze zich had gesneden.

‘Hoezo een rooster? Waar heb je het over?’ riep Miranda en ze snelde naar de badkamer om de streep met een stukje wcpapier weg te vegen. In plaats daarvan werd het een rozerode vlek.

‘Oma moet thuis blijven wonen tot er een plekje in het bejaardenhuis vrijkomt,’ legde haar moeder nog eens nadrukkelijk uit. Precies zoals ze vroeger ook deed wanneer Colette het natuurlijk allang had begrepen en Miranda nog steeds niet. ‘De medische dingen worden gedaan door thuiszorg, maar er is meer hulp nodig. Er moet dus iedere dag iemand langskomen. Aangezien ik niet alles in mijn eentje kan doen, moeten we onze krachten bundelen.’

‘We? Hoezo we?’

‘Wij. Als familie.’

‘Bedoel je dat ik voor oma Rademakers moet zorgen?’

‘Wij drieën. Jij, Colette en ik,’ herhaalde haar moeder met een zucht. Ook Miranda begon het gesprek vermoeiend te vinden. ‘Oma heeft niemand anders.’

En daar heeft ze het zelf naar gemaakt, dacht Miranda. ‘Oma Rademakers heeft nooit voor mij gezorgd toen ik klein was, waarom zou ik nu voor haar zorgen?’

‘Je bent haar kleindochter.’

‘Ja, nu ineens wel. Toen ik klein was, wilde ze niks met mij te maken hebben.’

‘Misschien heeft het aan jezelf gelegen,’ zei haar moeder verwijtend.

‘Vast wel. Het ligt altijd aan mij. Dag mam.’

Miranda legde de hoorn neer met de kracht waarmee ze evengoed iemand een oplawaai kon geven. En daar had ze ondertussen een paar kandidaten voor.

Oma Rademakers verzorgen, wie bedacht nou zoiets? Haar moeder en Colette natuurlijk, dat waren twee handen op een buik. Allebei lievelingen van oma. Nadat oma het contact met haar eigen dochter Chantal had verbroken, had ze Miranda's moeder juist met beide handen omarmd. Haar schoondochter kon bij haar niks kwaad doen. En de oudste kleindochter evenmin. Miranda was in dat gezelschap het zwarte schaap. Zo was oma nu eenmaal: ze mocht je of ze mocht je niet.

Geërgerd draaide Miranda een flesje nagellakremover open en schrobde de bora bora pink van haar huid waarbij de pas gelakte nagels van haar rechterhand beschadigd raakten. Met een diepe zucht verwijderde ze de nagellak van alle vingers. Zonder kleur oogden ze ineens bloot.

Met grote passen beende Miranda naar de woonkamer en schoof de vitrage opzij. Bij het Concertgebouw schuin aan de overkant werd het alweer druk. Een mensenstroom vloeide over het zebrapad in de richting van de ingang. Goedgeklede mensen die zich op het concert hadden verheugd. Ze hadden hun duurste sieraden omgedaan en hun lievelingsparfum opgespoten. In de pauze zouden ze een glas wijn pakken van een van de uitgestalde plateaus en eenmaal thuis zouden ze met een tevreden gevoel in bed kruipen, de muziek nog naklinkend in hun oren. Al jaren was Miranda getuige van dit verwachtingsvolle tafereel. Soms probeerde ze de gezichten te onderscheiden, maar meestal was het een blik in het voorbijgaan voordat ze zonder nadenken de vitrage dichtschoof. Vandaag deed ze het met een vaag zeurend gevoel, een zwevende ongrijpbare gedachte. De slechte cijfers van haar programma zaten haar niet lekker en ook het gesprek met haar moeder had haar stemming geen goed gedaan.

Kwart voor acht. Raymond was nog aan het werk en zou waarschijnlijk niet voor middernacht thuiskomen. Het nieuwe project – wat het ook mocht zijn – kostte hem tijd en ener-

gie en de laatste weken was Raymond er volledig in opgegaan. Diep in haar hart vond Miranda dat wel fijn. Zo had ze alle tijd en ruimte voor zichzelf en dat kon ze nu heel goed gebruiken.

Miranda schoof de vitrage en de overgordijnen dicht. De statige kamer werd ineens bijna donker. Maar ook knus, op de manier waarop Miranda het prettig vond. Het comfort van alleen zijn. Alleen met haar gedachten, een glas wijn, een boek en een paar aangestoken kaarsen.

Alleen zijn vond Miranda fijn. Alles in het leven draaide om mensen. Gezelschappen. Gezelligheid. Niemand leek zich ooit te verheugen op alleen zijn. Miranda wel. Als kind al bleef ze liever alleen thuis met haar poppen spelen dan met de buurmeisjes op straat. Colette had haar daar altijd om uitgelachen, haar moeder vond haar raar, oma vertelde haar vriendinnen dat ze een wereldvreemd kind was.

Oma Rademakers kon haar de pot op, bromde Miranda terwijl ze de nagellak er weer bij pakte en heel voorzichtig opnieuw een laagje aanbracht. Met haar handen op de leuning zakte ze achterover in een Chesterfield-stoel. De stoel zat een beetje te hard en Miranda had al eens voorzichtig geopperd een nieuw, moderner exemplaar uit te zoeken, waar Raymond helaas niks van wilde horen. Deze meubels en de chique uitstraling van het appartement waren belangrijk voor hem, een statement voor de rest van de wereld, maar voornamelijk een statement voor hemzelf. Het bewijs van alles wat hij had bereikt.

Net als Miranda kwam Raymond uit een doorsneefamilie. Zijn jeugd had hij in een klein provinciaal stadje doorgebracht en het bij de eerste de beste gelegenheid verlaten om er nooit meer terug te komen. Hij had geen kruiwagen gehad of heel veel geluk. Alles wat hij had opgebouwd had hij enkel aan doorzettingsvermogen en hard werken te danken. Daar had Miranda respect voor.

Miranda liet haar blik door de langwerpige woonkamer glijden. De ruimte was immens. Het huis stamde uit het begin van de twintigste eeuw en was in de loop der tijd meerdere malen gerestaureerd, de laatste keer door Raymond zelf. De woonkamer had hoge plafonds en een visgraatparketvloer. Het kostte Miranda geen moeite om zich voor te stellen hoe de voormalige eigenaren hier ooit feesten gaven. Met voormalige oud geld. Toen dat oude geld opraaakte, had de jongste telg van de aristocratische familie dit appartement aan Raymond verkocht. En zelfs toen Raymond zijn ‘nieuwe’ centen liet rollen om het huis van alle moderne gemakken te voorzien zonder de aristocratische uitstraling te verliezen, werd hij door de verkopers met de nek aangekeken.

Miranda wapperde met haar handen om de lak sneller te laten drogen. Ze had zich met gemak een bezoekje aan een nagelstudio kunnen permitteren en haar manicure net zoals de vrouwen van Raymonds zakenpartners deden elke twee weken laten bijwerken. Ze vond het alleen niet prettig om door vreemden te worden aangeraakt. En ze kon geen geduld opbrengen voor het eindeloze gekakel van de klanten en werknemers in de salon. Ze bracht een tweede laag nagellak aan, pakte voorzichtig haar telefoon van de bijzettafel en tikte de Funda-app open. Met die luistercijfersperikelen en het gesprek met haar moeder was het een vermoeiende dag geweest. Andermans huizen kijken bood haar de nodige afleiding. Het werkte altijd.

3

Een bezoekje aan Tanja stond niet hoog op haar verlanglijstje. De laatste tijd hadden hun ontmoetingen de gezelligheid van vroeger verloren. Hun beider levens hadden een andere afslag genomen en dat bleek uit hun gesprekken, uit dingen waar ze zich mee bezighielden. Miranda kon het steeds moeilijker opbrengen om Tanja's eindeloze verhalen over haar kinderen aan te horen en Tanja had duidelijk geen interesse in Miranda's radioshow. Maar het moest. Het moest omdat ze de afspraak met haar vriendin al drie keer had verzet. Het moest omdat ze geen enkele geschikte reden meer kon vinden om het nog eens af te zeggen. En het moest omdat ze het dan simpelweg achter de rug zou hebben en ze er de komende paar maanden niet meer aan zou hoeven denken.

Miranda haalde haar hand door haar golvende bruine haar en wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. Een paar zee-groene ogen omlijst door lange wimpers staarden haar aan. Haar ogen waren altijd haar paradepaardje geweest. Niet helemaal blauw en ook niet helemaal groen, de tint was als zee-water op een vroege ochtend aan de Griekse kust. Dat was tenminste wat Raymond haar jaren geleden tijdens hun huwelijksreis had verteld.

Tevreden met haar spiegelbeeld drukte ze op de knop van

de autoradio maar ze bedacht zich snel. Ze zou dit autoritje ook kunnen gebruiken om Raymond te bellen. Door de drukte hadden ze elkaar de laatste weken alleen vluchtig gesproken en er was het een en ander om te bespreken. De naderende feestdagen bijvoorbeeld. De uitnodigingen voor oudejaarsparty's stroomden binnen, er moest geselecteerd worden op graad van belang, nut en gezelligheid – de volgorde die Raymond belangrijk vond.

Toch besloot ze om te wachten tot Raymond thuis was om dat alles voor te leggen. Hij had nu vast belangrijker zaken aan zijn hoofd dan de manier waarop hij oud en nieuw doorbracht. Tien jaar geleden was hij begonnen met een eenmansbedrijfje en intussen had hij het uitgebouwd tot een florierende zaak in vastgoed met kantoor op de Keizersgracht en twintig man personeel. Hij kocht panden met hetzelfde gemak als iemand anders een netje uien in de supermarkt afrekende. Miranda was trots op hem. Hoewel ze Raymond nog maar vijf jaar kende en de opbouw van zijn imperium niet vanaf het begin had meegemaakt, had ze genoeg gezien om hem te bewonderen.

We moeten nodig een *datenight* inplannen, dacht Miranda. En seks. Ook dat laatste had nooit bovenaan haar prioriteitenlijstje gestaan, bij hen beiden niet. Miranda en Raymond waren niet zo lichamelijk ingesteld, het was eerder wederzijds respect dat hen verbond. Zij had bewondering voor zijn zakelijke inzicht en hij had haar altijd als zijn gelijke behandeld en haar zijn *beauty & brains* genoemd, wat haar altijd goed in de oren klonk.

Aan de rand van Oud-Zuid stopte Miranda voor het stoplicht. Een verliefd stel, waarschijnlijk ook dertigers, stak de weg over. Hand in hand, glimlachend naar elkaar, stralend. Pas verliefd, dacht Miranda, maar het duurt niet lang tot het vuur van lichamelijke aantrekkingskracht gedoofd is en ver-

vangen wordt door gewenning. De dagelijkse vrijpartijen zullen uitdunnen tot de wekelijkse en nog later worden ingeruild door de voorkeur voor snelle soloseks onder de douche.

Het stoplicht sprong op groen en Miranda trok langzaam op. Na tien jaar in Amsterdam vond ze het rijden in de stad nog steeds eng. Alleen bekende routes legde ze af zonder hartkloppingen en zweethanden, Miranda was geen geboren rijtalent. Pas toen ze de drukke straten verliet, dwaalden Miranda's gedachten weer af.

De seks dus. Wat was het een ongelooflijk overschat gedoe. De bladen stonden er vol mee, tv-zenders lokten hun kijkers met spannende shows en sensuele reclames. Men was in de veronderstelling dat iedereen eraan deed of ernaar verlangde, dat je vreemd zou worden bevonden als je niet met de massa mee zou doen. Wat doorgaans ook het geval was.

De massa bepaalt. Als afgestudeerd psycholoog wist Miranda dat als geen ander. Maar ze wist ook dat een stel hun lichamelijke band moest behouden om geen volstrekt platonische relatie te krijgen, hoe gemakkelijk dat vooruitzicht ook was. Ze besloot om vanavond hun agenda's naast elkaar te leggen en een datum te prikken, dan was het maar ingepland.

Miranda grinnikte zachtjes bij die gedachte. Niet dat Raymond geen aantrekkelijke man was, integendeel. Ze hadden alleen nooit een gepassioneerde relatie gehad. Vertrouwen en elkaar in eigen waarde laten waren de basis van hun relatie, en dat vond ze een veel beter fundament dan een snel dovend passievuur.

Tanja woonde in Amsterdam-Noord, in een eengezinswoning die wel een opknopbeurt kon gebruiken. Miranda's glimmende leaseauto leek een indringer in deze straat. Het voelde niet fijn om de auto in de straat achter te laten, al was het maar

voor eventjes. Ze zou niet lang binnen blijven, wist Miranda. Hun gespreksonderwerpen waren aardig uitgedund en Tanja's kinderen vroegen te veel aandacht om een normaal gesprek te kunnen voeren. Eerlijk gezegd, zou Miranda liever helemaal niet naar binnen stappen maar rechtsomkeert maken om haar kostbare vrije tijd door te brengen op haar eigen comfortabele bank.

Hoe Tanja ooit haar vriendin was geworden kon Miranda zich niet eens meer voor de geest halen. Ze kwamen uit hetzelfde stadje niet ver van Amsterdam maar leerden elkaar pas kennen tijdens hun studie psychologie aan de vU. Hun wegen hadden zich gescheiden toen Tanja met haar opleiding was gestopt, om in de kledingwinkel van haar toekomstige schoonmoeder te gaan werken. Maar op de een of andere manier waren ze elkaar blijven zien.

Nu had Tanja een man die zijn werkdagen op een verzekeringskantoor en zijn weekenden al sleutelend onder zijn auto doorbracht. Samen hadden ze drie kleine kinderen tussen de zeven en nul en televisiekijken als hun gezamenlijke hobby.

Miranda bleef nog even in de auto zitten, serieus overwegend om weer naar huis te rijden. Maar het was te laat: met een baby op de arm stond Tanja al zwaaiend achter het keukenraam, duidelijk blij om haar te zien. Tanja's leven stond volledig in het teken van de levens van haar kinderen. Naar school brengen en halen, voor het eten zorgen, samen huiswerk maken, in bed stoppen en de volgende dag alles opnieuw – met schoolvakanties als enige verandering in dit ritueel. Miranda kreeg al kippenvel van alleen de gedachte aan zo'n leven.

'Kijk nou wie daar is,' zong Tanja met een kinderstem. 'Tante Miranda is daar, dat is leuk!'

De baby kirde met zijn tandeloze mondje alsof hij inderdaad blij was om Miranda te zien. Ze vond het beleefd om

even zachtjes over zijn buik te kriebelen bij wijze van begroeting.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Miranda terwijl ze zich achter Tanja aan door het kleine halletje wurmde. Het was smaller dan de wc in haar appartement en Tanja kreeg het toch voor elkaar om er ook een kapstok en een buggy in te proppen.

‘O, heel goed! Maxwell zwemt binnenkort af. Het gaat zeker lukken, dat kind is net een vis in het water, alsof hij nooit iets anders heeft gedaan. Ik zou niet weten van wie hij het heeft. Rob kan best redelijk zwemmen, maar niet geweldig. En ik hou niet eens van zwemmen. Ik ben benieuwd hoe Emma het gaat doen, ze is volgend jaar aan de beurt. Gelukkig duurt het nog even voordat ik me zorgen hoef te maken over Clint. Maar ook dat komt helemaal goed, hij is zo’n makkelijk kind! Met Maxwell en Emma heb ik slapeloze nachten gehad. Maxwell heeft tot zijn vierde niet doorgeslapen, en als hij wakker werd en begon te huilen, werd Emma natuurlijk ook wakker. Maar Clint slaapt tot zes uur ’s ochtend door. Het is zo’n blij kind!’ Miranda hoorde het relaas van Tanja aan terwijl de helft van de informatie niet eens tot haar doordrong. Wat kon het haar schelen dat Emma vroeger door toedoen van Maxwell wakker werd en dat Clint tot zes uur doorsliep. Zes uur vond ze bovendien nog steeds onchristelijk vroeg. ‘Ik overweeg om Clint op babyzwemmen te doen,’ vervolgde Tanja, terwijl ze twee theekoppen uit de kast haalde, die niet bij elkaar pasten.

Hoe gaat het met jou, wilde Miranda herhalen. De afgelopen vijf minuten had ze een heleboel informatie gekregen over de kinderen van haar vriendin maar niet over Tanja zelf.

Op Tanja na had Miranda geen vriendinnen. Omdat ze voldoende gezelschap had aan Raymond. Omdat je na een bepaalde leeftijd niet zo makkelijk meer vrienden maakte. En omdat ze gewoonweg graag op zichzelf was.

‘De kinderen moeten tegenwoordig zo veel leren op school,’ klonk Tanja’s stem ergens op de achtergrond. De thee was nog te heet om te kunnen drinken, de baby maakte non-stop geluidjes. Miranda deed haar best naar Tanja te luisteren maar tegelijkertijd vond ze het hoog tijd voor enige interesse van Tanja’s kant.

‘Euhm, Tanja, je merkt het waarschijnlijk zelf niet eens, maar het is heel vermoeiend als het gesprek alleen maar over je kinderen gaat.’ Een koekje dat Tanja in haar hand vasthield, bleef halverwege het schoteltje en haar mond in de lucht hangen. Snel besloot Miranda iets meer begrip te tonen. Dat werkte altijd. Jezelf in de ander en diens situatie verplaatsen. ‘Ik snap heus wel dat de zorg voor je kinderen op dit moment je hele leven beheerst, ik heb daar echt begrip voor. Maar ik hoef niet te weten wat voor ontlasting je kind heeft en hoe vaak je ’s nachts voor hem moet opstaan. Je vraagt mij nooit naar mijn privéleven of mijn werk. Onze gesprekken zijn daardoor te eenzijdig geworden en ik moet toegeven dat ik tegen onze afspraken opzie. Dat vind ik jammer en onnodig.’ Zo, dat moest een keer gezegd worden. Eerlijk duurt het langst, daar was Miranda heilig van overtuigd.

Tanja legde haar koekje terug op het schoteltje en keek langs Miranda heen naar de box in de hoek van de kamer. Het was er stil, de baby was waarschijnlijk in slaap gevallen.

‘Nou, je privéleven is anders dik op orde,’ zei ze. ‘En je hebt toch de baan die je altijd hebt gewild? Waarover moet ik dan met je praten?’

Miranda slaakte een zucht. ‘Nou, dat is juist het probleem. Je hebt niks anders in je leven om over te praten. Je bent een leuke jonge vrouw met veel potentieel en wat ben je aan het doen? Je leeft het leven van je kinderen. Deze kamer die bezaaid ligt met speelgoed waar je je nek over kunt breken, is je hele wereld. En als je ooit naar buiten stapt dan is het naar

een dierentuin of een kinderspeelplaats.’

‘Ik vind het leuk,’ zei Tanja. Ze bukte en raapte een paar le-goblokjes op. ‘Ik hoef geen eigen radioshow of een functie in het bedrijfsleven. Ik ben gelukkig als mijn kinderen gelukkig zijn.’

‘Vroeger vond je ook andere dingen leuk. Je droomde van verre reizen. Je wilde een eigen psychologiepraktijk oprichten. En een mooi huis aan het water, klinkt dat ook niet meer aantrekkelijk?’ Miranda had medelijden met Tanja. Het probleem was juist dat Tanja het probleem niet zag. Ze was veranderd. De vrouw tegenover haar was niet de vriendin van vroeger. Ze was niet meer de vrouw met wie ze over de toekomst kon dromen, over het heden kon praten en herinneringen ophalen aan het verleden. Ze hadden allebei een moeilijke jeugd gehad. Als psychologe begreep Miranda dat Tanja haar nare kindertijd probeerde te compenseren door volledig op te gaan in haar eigen kinderen. Ze besepte ook dat het bij haar averechts werkte: zij bleef het liefst bij kinderen uit de buurt.

De baby in de box maakte een paar zachte geluidjes en begon toen plotseling te huilen. Tanja veerde op van de stoel en snelde naar hem toe alsof het kind uit een brandend huis moest worden gered. Miranda vroeg zich af of ze iets uit deze situatie in haar programma kon gebruiken. Er waren vast meer mensen die vriendinnen hadden die alleen in hun eigen leven geïnteresseerd waren. Het was herkenbaar en herkenbaarheid trok luisteraars aan. Dit idee moest ze zeker uitwerken.

‘Ik zal je niet langer ophouden,’ zei Miranda. ‘Ik moet thuis nog het een en ander voor mijn programma op papier zetten. En er wacht een mooi boek op me dat gelezen moet worden. *Zeven perfecte dagen* van Rosie Walsh. Ooit van gehoord? Het is echt heel bekend.’ Tanja keek haar met lede

ogen aan. ‘Je mag het van me lenen als ik het uit heb.’

Dat kon wel even duren, wist Miranda. Ze zwaaide naar Tanja en liet zichzelf uit. Opgelucht snoof ze de herfstlucht in. Het was al eind oktober, de kleurrijke bladeren lagen onder de bomen en het voelde aangenaam fris aan. Het werd al vroeg donker en Miranda verheugde zich op de flikkering van de kaarsen, haar Schotse deken op haar voeten en misschien zelfs een glaasje wijn. Dat had ze wel verdiend na een lange, enerverende dag. Met een glimlach bij dat vooruitzicht stapte Miranda in haar auto.

Ze had het goed voor elkaar. Ze had een jaloersmakende baan, een waanzinnig appartement, een interessante man die haar alle ruimte gaf en genoeg financiële mogelijkheden om van het leven te genieten – het leven zoals ze dat altijd voor ogen had gehad. En dat alles had ze alleen aan zichzelf te danken. Aan de beslissingen die ze had genomen, aan de mensen met wie ze in contact kwam, aan de kansen die ze had aangepakt. Niets in het leven gebeurde zomaar, dacht Miranda toen ze haar auto parkeerde.

Wonen in het Museumkwartier, met het Concertgebouw om de hoek en het Willemspark op loopafstand – dat kwam in haar stoutste dromen niet voor. Toch zat ze er nu wel.

Na de suffe middelmatigheid van Amsterdam-Noord leek het Museumkwartier nog bruisender dan voorheen. Een bekende schilder, die een paar huizen verderop woonde, schuifelde met zijn hondje voorbij. Twee chic geklede dames stapten uit een boetiekje aan de overkant, in hun handen papieren tassen met bekende merknamen erop. Een televisiepresentatrice die naar horen zeggen een relatie had met een getrouwde advocaat en hier in de buurt woonde, liep al bellend over straat.

Tevreden klikte Miranda haar auto dicht. Mensen die ertoe deden – herhaalde ze in haar gedachten. Mensen die ertoe

deden – ze was er mooi een van. Niks in het leven kwam haar zomaar aanwaaien, ze had overal hard voor gewerkt. Ze kon trots zijn op zichzelf.